

Arrest

nr. 306 548 van 15 mei 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P.-J. DE BLOCK
Sint-Bernardusstraat 96 - 98
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 14 juni 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 mei 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 februari 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 maart 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. HUENGES WAJER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat P.-J. DE BLOCK verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker verklaart de Eritrese nationaliteit te bezitten.

Op 27 juli 2021 dient verzoeker een verzoek om internationale bescherming in.

Op 14 april 2023 wordt verzoeker gehoord op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 11 mei 2023 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U geeft aan geboren te zijn op 24 juni 1995 in Adebrham, Gash Barka en beschikt over de Eritrese nationaliteit.

U groeide op in Adebriham en woonde er met uw familie. U ging niet naar school gezien na het overlijden van uw vader in 1999 de verantwoordelijkheid kreeg om voor het gezin te zorgen. U werkte daarom als herder. In 2012 kreeg uw oom een oproepingsbrief voor uw militaire dienstplicht van de administratie. Hij vertelde u dit nadat u terugkwam van uw werk en u besloot de volgende dag daarom te vertrekken. Samen met nog enkele andere herders, verliet u het dorp en na drie dagen trok u te voet de grens over naar Soedan.

In Soedan werkte u ook als herder en trouwde u met S.M.A., een Soedanese vrouw. In januari 2021 ging u, met behulp van een smokkelaar aan wie u 100.000 Soedanese pond betaalde, naar Libië. Daar verbleef u vijf maanden alvorens de oversteek te maken naar Europa. Ook hier maakte u gebruik van een smokkelaar die u 1.300 dollars betaalde. U kwam toe op 1 mei 2021 in Italië waar ook uw vingerafdrucken werden genomen. U diende geen asielaanvraag in en reisde na 17 dagen door, via Frankrijk, naar België. U kwam toe op Belgisch grondgebied op 18 juni 2021 en diende op 27 juli 2021 een verzoek om internationale bescherming bij de bevoegde asielinstanties.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u een kopie van de identiteitskaarten van uw ouders voor.

B. Motivering

Na een grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U verklaart uw land van herkomst, Eritrea, te hebben verlaten omdat u een oproepingsbrief voor uw militaire dienstplicht ontving (notities persoonlijk onderhoud (hierna NPO), p.18). U vreest bij een eventuele terugkeer gedood te worden of in hechtenis te belanden (NPO, p. 30).

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Ten eerste, rust er op een verzoeker de verplichting om bij aanvang van de procedure de volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht vereist dat er verwacht wordt van de verzoeker dat hij of zij coherente, consistente en waarachtige verklaringen en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot diens identiteit, nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten.

Niet tegenstaande dat u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (NPO, p. 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

*Zo dient vastgesteld te worden dat u er hoegenaamd niet in slaagt uw Eritrese herkomst en/of nationaliteit aannemelijk te maken. Dit is nochtans belangrijk voor de beoordeling van uw vrees voor vervolging en uw nood aan internationale bescherming. Identiteit, nationaliteit en herkomst maken immers de kernelementen uit in een asielprocedure. Het is binnen het kader van deze fundamentele gegevens dat een asielrelaas kan beoordeeld worden. Het principe van internationale bescherming als surrogaat en laatste uitweg voor het ontbreken van een nationale bescherming, veronderstelt de plicht van elke verzoeker eerst de nationaliteit en bescherming te benutten waarop hij aanspraak kan maken. Bij de beoordeling van de noodzaak aan internationale bescherming en derhalve de vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, is het essentieel bij voorbaat te bepalen in welk(e) land(en) van herkomst enerzijds de vrees voor vervolging of het risico van ernstige schade ingeroepen wordt en anderzijds in welk(e) land(en) van herkomst bescherming kan worden gezocht en effectief kan worden ingeroepen in de zin van artikel 48/5, § 1 en 2 van de Vreemdelingenwet. De Commissaris-generaal heeft dan ook terecht uw voorgehouden herkomst en nationaliteit grondig bevraagd en beoordeeld. **Indien u beweert de Eritrese nationaliteit en origine te hebben, dan dient uw ingeroepen vrees voor vervolging of ernstige schade evenals de mogelijke nationale bescherming ten opzichte van Eritrea te worden beoordeeld. Indien de verklaringen over de voorgehouden Eritrese nationaliteit en herkomst niet aannemelijk geacht worden, maakt u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk en dient de Commissaris-generaal te besluiten tot de weigering van internationale bescherming.***

Tijdens het persoonlijk onderhoud werden u meerdere vragen gesteld over uw beweerde achtergrond en herkomst, hierbij steeds rekening houdend met uw profiel (met name dat u niet heeft kunnen genieten van onderwijs). Zelfs rekening houdend met uw profiel, slaagt u er echter niet in te overtuigen wat uw beweerde Eritrese herkomst betreft. U weet verder evenmin te overtuigen betreffende uw familiale geschiedenis en banden met Eritrea.

Vooreerst verklaart u geboren te zijn in Eritrea en daar ongeveer 18 jaar te hebben gewoond en gewerkt als herder. U situeert uw dorp Adi Brhn bij Akurdet, maar slaagt er niet in om de omgeving van het dorp doorleefd te omschrijven. U kent maar één dorp in de buurt en zelfs wanneer nogmaals aangemaand wordt

om nog andere dorpen (of lokale administraties) op te sommen, blijft u Shaklet herhalen en geeft u aan dat u de rest van de dorpen en plaatsen niet kent (NPO, p.24, 6). Ook wanneer de omliggende dorpen worden opgesomd van Akurdet, slaagt u er niet in om deze te situeren (NPO, p.21-22). Gevraagd om de omgeving rond uw dorp te beschrijven blijft u ook erg vaag. Zo geeft u aan dat er enkele bergen zouden zijn, maar gevraagd naar de namen van deze bergen, blijft u het antwoord schuldig. U weet dat er een weg loopt bij het dorp die zowel naar Akurdet als naar Tesseney gaat en geeft aan dat deze steden in dezelfde richting liggen. Gevraagd welke stad u dan zou tegenkomen als u de andere richting uit zou gaan, geeft u opnieuw Tesseney aan, hoewel u daarnet aangaf dat deze te situeren was na Akurdet. U verklaart uiteindelijk dan ook dat u eigenlijk geen idee heeft (NPO, p.6). Het is geheel verbazend dat, gezien u elke dag rondtrok met uw vee, u niet vertrouwd bent met de regio waarin u dagelijks rondtrok.

Ook noemt u de rivier in de buurt de Gash Rivier die niet zo ver van uw dorp stroomde en bevestigt u dit verschillende keren tijdens het persoonlijk onderhoud (NPO, p. 6, 19, 24, 26). Nochtans blijkt uit de informatie waarover het commissariaat-generaal de Gash rivier helemaal niet in de buurt van Akurdet te stromen zoals u zelf aangeeft, maar gaat het om de Barka rivier (zie informatie toegevoegd aan administratief dossier). In de opmerkingen die u formuleerde op de u verstuurde notities, geeft u echter aan dat u wel de Barka rivier bedoelde (zie opmerkingen toegevoegd aan administratief dossier). Dat u opeens een andere naam geeft aan de rivier, hoewel u meerdere malen tijdens het persoonlijk onderhoud telkens zelf de Gash rivier gebruikte en de protection officer nooit corrigeerde wanneer deze benaming gebruikt werd, is toch wel opvallend.

Op een gegeven moment geeft u aan dat het Sawa centrum in de buurt ligt van uw dorp en het ongeveer twee dagen wandelen is ernaartoe (NPO, p.9). U vertelt dat dit een militair kamp is, maar u heeft daar verder geen informatie over. Ook wanneer de protection officer blijft polsen naar enige kennis over het centrum, blijkt u telkens een antwoord schuldig te blijven. Gevraagd of dit het enige militaire kamp is, antwoordt u "hoe kan ik dat weten, ik weet er niets van" (NPO, p.23). Ook over algemene kennis aangaande de dienstplicht in Eritrea, hoe deze gestructureerd is en hoe dat in zijn werk gaat, blijkt u onwetend. U verklaart dit gebrek aan kennis doordat u zelf nog nooit naar het leger geweest bent, en u daarom dus niet genoeg informatie heeft hierover (NPO, p.23). Nochtans verklaart u even later dat zowel uw vader als uw oom soldaat waren. Aan uw oom vroeg u echter nooit hierover en uw moeder zou nooit over de dienstplicht van uw vader hebben verteld (NPO, p.11, 30-31). Nochtans is het net die dienstplicht die ervoor gezorgd heeft dat u uw land van herkomst heeft ontvlucht. Het is dan ook des te opvallender dat u over zowel de gedwongen rekrutering en de daarop volgende legerdienst slechts een elementaire en summiere kennis beschikt. Van iemand die werkelijk een gegronde vrees heeft op vervolging kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat deze ook voldoende kennis heeft over hetgeen hij net vreest. Gevraagd wat u vreest bij een eventuele terugkeer, antwoordt u dat u vreest gedood te worden of een gevangenisstraf te moeten uitzitten omdat u het land illegaal heeft verlaten (NPO, p.29). Ook hier kan u echter niet antwoorden welke de gekende gevangenis zijn in Eritrea wanneer hiernaar gevraagd wordt (NPO, p.30).

Verder blijkt u weinig tot geen voeling met de Eritrese cultuur en samenleving te hebben. Zo kan u over de geschiedenis van Eritrea weinig tot niets vertellen. U weet enkel dat de onafhankelijkheidsdag gevierd wordt op 24 mei, maar kent geen andere belangrijke feestdagen, zoals bijvoorbeeld martelarendag of 1 september, die nochtans alle Eritreeërs rechtstreeks aanbelangen en vieren (NPO, p.15). Wanneer er namelijk gevraagd wordt naar andere typerende Eritrese feestdagen, geeft u een veelzeggend antwoord: 'ik weet eigenlijk niets' (NPO, p.15). Gevraagd dan naar de munteenheid van Eritrea, blijkt u ook hier niet te weten wat er op de biljetten staat of welke kleur deze hebben (NPO, p.15-16). Ook enige Eritrese sporters kan u niet bij naam noemen. U verklaart dat Idris Hamle Ale een Eritrese muzikant is, maar deze persoon werd niet teruggevonden (NPO, p.16, en zie informatie toegevoegd aan administratief dossier). U geeft verder aan nooit naar een Eritrese tv zender te hebben gekeken, noch naar enig Eritrese radiozender te hebben geluisterd (NPO, p.16). Ook over het grensconflict met Ethiopië kan u niets vertellen. U geeft immers aan dat het conflict zich situeerde in de jaren '80 (NPO, p.7). In de opmerkingen van de notities formuleert u dat het grensconflict plaatsvond van september 1961 tot 1991 (zie opmerkingen toegevoegd aan administratief dossier). Ten eerste dient er hierbij te worden vastgesteld dat u verwijst naar de onafhankelijkheidsoorlog en niet het grensconflict tussen Eritrea en Ethiopië dat plaatsvond tussen 1998-2000. Nadien is inderdaad de grens met Ethiopië vastgelegd. Bovendien kan er niet gesproken worden over een grensconflict aangezien er toen nog geen grens was (tot 1991) aangezien Eritrea toen nog deel uitmaakte van Ethiopië. Dat u verder pas de juiste jaartallen doorgeeft in uw opmerkingen en niet tijdens het persoonlijk onderhoud is opmerkelijk en doet vermoeden dat u deze achteraf heeft opgezocht. Verder verklaart u ook dat er in Eritrea godsdienstvrijheid is. Nochtans blijkt uit de informatie waarover het commissariaat-generaal beschikt, dat er officieel slechts vier toegelaten godsdiensten in Eritrea zijn. Andere godsdiensten worden daarenboven stevig onderdrukt en actief vervolgd (zie informatie toegevoegd aan administratief dossier).

Vervolgens blijkt uit uw verklaringen van het persoonlijk onderhoud dat ook uw kennis over uw familiegeschiedenis ondermaats is. Zo slaagt u er niet in om aan te geven waar zowel uw moeder als vader geboren zijn. Ook weet u niet waar uw grootouders van afkomstig zijn (NPO, p.9-10). Ook hier zou uw moeder nooit iets over hebben verteld (NPO, p.10). Verder geeft u aan dat uw vader overleed toen uw zus nog geen 1 jaar was, in 1999. Nochtans verklaarde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat uw vader overleed in 2002 (zie vragenlijst persoonsgegevens DVZ, toegevoegd aan administratief dossier). Wanneer u

met deze informatie geconfronteerd wordt, antwoordt u dat het inderdaad 2002 was en dat uw zus toch drie jaar was bij het overlijden van uw vader. Dat u uw antwoord enkel aanpast wanneer de protection officer u wijst op uw tegenstrijdige verklaringen en tevens ook de leeftijd van uw zus op het overlijden van uw vader opeens verandert doet de wenkbrauwen fronsen. Uw verklaringen over uw familie(geschiedenis) zijn bijgevolg bijzonder vaag en deels tegenstrijdig en ondergraaft hierbij verder de geloofwaardigheid van uw beweerde afkomst uit Eritrea.

Hoewel u niet naar school bent geweest, konden uw jongere broer en zus dat wel, respectievelijk tot de vijfde en zesde graad. Gevraagd of u dan het Eritrese schoolsysteem kon uitleggen, antwoordt u dat het basisonderwijs bestaat uit zes graden en de middelbare school 3 graden heeft. Hierna, bij de leeftijd van 18 jaar, studeert men verder aan de universiteit. U verklaart dat iedereen naar de universiteit mag gaan en er geen regels dienaangaande zijn opgelegd (NPO, p.8). Bovendien verklaart u dat de voertalen van het onderwijs Tigre, Tigrinya en Arabisch zijn. Uw verklaringen blijken echter geheel tegenstrijdig te zijn met de informatie waarover het commissariaatgeneraal beschikt. Zo blijkt dat vanaf de zesde graad, de voertaal Engels is. Bovendien bestaat de basisschool uit vijf niveaus. De middelbare school is opgesplitst in een 'junior' middelbare school van drie niveaus en dan nog een 'hogere' middelbare school van vier niveaus; in totaal dus zeven niveaus. Indien studenten hun twaalfde graad, dat uitsluitend in Sawa plaatsvindt, niet hebben afgemaakt kunnen zij niet meedoen aan het examen voor het hoger onderwijs. Het resultaat van dit examen beslist tevens over wie de toegang heeft tot hoger onderwijs (zie informatie toegevoegd aan administratief dossier).

Tot slot kan u weinig (doorleefds) vertellen over uw beweerde illegale vlucht naar Soedan. Zo kan u de vluchtroute niet beschrijven, kan u niet aangeven welke route u precies hebt genomen, welke dorpen (of steden) u bent gepasseerd, waar u de grens bent overgestoken en welke rivieren u bent tegengekomen of zou hebben moeten hebben oversteken. Nochtans reisde u zonder een smokkelaar (maar met de hulp van een meer ervaren herder) zodat het vreemd is dat u niet meer kan vertellen over een dergelijke toch ingrijpende onderneming. Ook is het vreemd te noemen dat u zich in Soedan op geen enkel moment hebt laten registreren als (Eritrese) vluchteling hoewel u toch talloze jaren in dit land hebt verbleven (NPO, p.26).

Uit bovenstaande pertinente vaststellingen kan dan ook afgeleid worden dat u hoegenaamd niet weet te overtuigen wat uw beweerde Eritrese herkomst en nationaliteit betreft. Doorheen het persoonlijk onderhoud voor het CGVS blijkt u amper enige affiniteit te hebben met de specifieke Eritrese cultuur en maatschappij. Zo is uw (geografische) kennis over uw onmiddellijke leefomgeving enerzijds ondermaats en anderzijds weinig doorleefd te noemen (zeker rekening houdend met uw profiel van jonge herder in deze regio). Verder blijkt u erg onwetend over de langdurige en de facto oneindige militaire dienst(plicht) – nochtans de reden en onmiddellijke aanleiding van uw beweerde vlucht uit Eritrea. Ook uw voeling met de Eritrese maatschappij is ondermaats te noemen. Zo bent u niet op de hoogte van enkele bekende Eritrese feestdagen, bent u duidelijk niet vertrouwd met het Eritrese schoolsysteem en andere aspecten uit de Eritrese cultuur. Tot slot blijft u vaag en onwetend over zowel uw eigen familie(geschiedenis) als over de nog jonge Eritrese geschiedenis in het algemeen. U weet bijgevolg in het geheel niet te overtuigen wat betreft uw beweerde Eritrese herkomst.

Ook al wordt er niet verwacht dat u over alle geografische, maatschappelijke en socio-politieke aspecten een gedetailleerde kennis beschikt, moet het geheel van de verklaringen wel een bekendheid aantonen met de plaats waar u bent opgegroeid tot uw vlucht en zou u uw onmiddellijke leefomgeving nauwgezet moeten kunnen toelichten. Uit uw verklaringen van het persoonlijk onderhoud blijkt echter dat u niet beschikt over deze vertrouwde kennis met uw beweerde land van herkomst, Eritrea. Uw geografisch, maatschappelijke en sociopolitieke kennis is flagrant ontoereikend. Uit bovenstaande vaststellingen kan daarom worden geconcludeerd dat u niet de waarheid heeft verteld over uw nationaliteit dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt, verkeert het Commissariaat-Generaal in het ongewisse over uw werkelijke nationaliteit. Het belang duidelijkheid te verschaffen over nationaliteit kan niet genoeg benadrukt worden. Door bewust de ware toedracht aangaande uw werkelijke nationaliteit, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u daadwerkelijk nood heeft aan internationale bescherming.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u tijdens het persoonlijk onderhoud een kopie voor van de identiteitskaarten van uw beweerde ouders. Er dient te worden gewezen dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig vluchtrelaas te herstellen. Bovendien zijn gekopieerde en gefaxte documenten gemakkelijk te vervalsen en hebben geen bewijswaarde. Bovendien kan er op geen enkele manier de familiale band tussen u en de houders van de identiteitskaarten worden aangetoond.

Op basis van artikel 57/5quater van de vreemdelingenwet werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud die naar u werden verstuurd op 20 april 2023. De opmerkingen die u formuleerde hebben voornamelijk betrekking op spellingsfouten en andere correcties die hierboven reeds besproken zijn. Er werd met uw opmerkingen rekening gehouden, maar deze zijn niet van die aard dat ze ander licht werpen op bovenstaande beoordeling.

C. Conclusie

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)"*

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 48/2, 48/3, 48/4, 48/6, 48/7 en 57/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het "*Verbod van willekeur*".

2.2. Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor verder onderzoek.

3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers om internationale bescherming daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unie-rechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn

2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Verzoeker verklaart Eritrea te zijn ontvlucht omdat hij via zijn oom vernam dat hij werd opgeroepen voor de militaire dienstplicht. Voor de samenvatting van verzoekers vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting door verzoeker niet wordt betwist.

5.2. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Er kan inderdaad geen geloof worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas. In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal op goede gronden dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden Eritrese nationaliteit zodat bijgevolg evenmin geloof kan worden gehecht aan de beschermingsnood die verzoeker ten aanzien van Eritrea doet gelden (zie *supra*, punt 1.).

In zijn verzoekschrift betoogt verzoeker, naast een theoretische uiteenzetting inzake de volgens hem toepasselijke rechtsregels en citaten uit landeninformatie met betrekking tot de situatie in Eritrea, onder meer als volgt:

“[...]

In casu verliet verzoeker Eritrea omwille van het feit dat hij zijn militaire dienstplicht heeft onvlucht en derhalve op illegale wijze zijn land heeft verlaten.

Dat hij bij een eventuele terugkeer op represailles moet rekenen.

Dit wordt bevestigd door objectieve informatie (bronnen).

Zelfs indien er met absolute zekerheid zou kunnen worden vastgesteld – quod non- dat er voor verzoeker in Eritrea geen risico zou bestaan, dan nog dient op zijn minst te worden vastgesteld dat verzoeker een redelijke kans heeft dat bedreigingen, detentie of erger dat de dood hem zullen te beurt vallen als terugkeerder.

[...]

In onderhavig geval werd verzoeker met de dood bedreigd door een overheidsorgaan omdat hij diens geld ingevolge een gewelddadige overval kwijt is. Hij toont dus zwaarwegende gronden aan dat hij in geval van terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade en zich niet door zijn land kan laten beschermen.

[...]

In casu baseert het CGVS zich enkel op haar unilaterale geloofwaardigheidscriteria en haalt verder enkel elementen aan die zij zou bronnen uit de informatie waarover zij beschikt zonder effectief mee te delen waar zij die haalt.

[...]

Onjuiste verklaringen zijn op zichzelf geen reden om de aanvraag te weigeren. Dergelijke verklaringen moeten worden beoordeeld gelet op de omstandigheden eigen aan de zaak. Er bestaan bij het CGVS geen procedureregels met betrekking tot het verslag van het gehoor; er bestaat dan ook geen enkele waarborg dat de nota's die door de ambtenaar genomen zijn, betrouwbaar zijn; indien bijgevolg de asielzoeker de inhoud van die nota's (over een bepaalde tegenstrijdigheid) op een nauwkeurige en geloofwaardige manier betwist, kan het verslag op dit punt niet tegen hem gebruikt worden. Het feit dat een gegeven tijdens een verhoor vermeld wordt en tijdens een ander verhoor niet, zorgt niet noodzakelijk voor een tegenstrijdigheid; niet alle gevallen van weglating van gegevens mogen ertoe leiden dat de goede trouw van de asielzoeker in vraag wordt gesteld.

[...]

In voorliggende zaak is de bestreden beslissing ervan uit gegaan dat verzoekers relaas ongeloofwaardig is, maar het CGVS stelt zich niet de vraag of het bestaan van een vrees voor vervolging kan worden aangetoond door de gegevens van de zaak die voor vaststaand worden gehouden.

Wanneer het CGVS in de bestreden beslissing verwijst naar de informatie waarover zij beschikt geeft zij nooit aan welke informatie dat is en uit welke objectieve bron zij die haalt. Derhalve dient dit te worden gekwalificeerd als niet verifieerbare unilaterale beweringen van het CGVS die niet als bewijselement kunnen worden weerhouden.

Zelfs al is er geen absolute zekerheid dat verzoeker zou worden vervolgd – quod non -, op zijn minst dient er te worden vastgesteld dat er een redelijke kans bestaat dat hij zal worden vervolgd en moet op zijn minst worden vastgesteld dat het asielrelaas gebeurd zou kunnen zijn.

Er is geen rekening gehouden met het feit dat verzoeker verward en ernstig getraumatiseerd is door wat er gebeurd is. Verzoeker klaagt aan dat in de bestreden beslissing de klemtoon wordt gelegd op onwetendheid van bepaalde elementen en gegevens en het feit dat zijn verklaringen als ongeloofwaardig worden afgedaan. Verzoeker stelt dat er geen rekening gehouden werd met het feit dat hij ten eerste getraumatiseerd is door wat er gebeurd is. Verzoeker merkt op dat hij de werkelijke gebeurtenissen heeft verteld, maar dat hij niet van alles en van elk detail op de hoogte kan zijn. Hij stelt dat hij in de mate van het mogelijke geantwoord heeft op de vragen die hem werden gesteld, maar meent dat hij uiteraard niet alles wist en ook niet alles kon weten. Tevens voert verzoeker aan dat van hem niet kan worden verwacht dat hij alle elementen die hij aanvoert, bewijst. Hij benadrukt tenslotte dat het een essentieel rechtsprincipe is dat kwade trouw nooit wordt vermoed, doch dient bewezen te worden. Derhalve hekelt verzoeker het feit dat het CGVS zijn verklaringen zomaar éézijdig afwijst als zijnde ongeloofwaardig.

In onderhavig geval is verzoeker iemand die als verrader zal worden gezien. Uit objectieve informatie zoals hierboven uiteengezet heeft verzoeker dus onmiskenbaar het profiel van iemand die een verhoogd risico heeft om te worden onderworpen aan represailles in diens land van herkomst. Verzoeker is zijn land dan ook alleen maar onvlucht om redenen dat hij een ernstig risico loopt vervolgd te worden of bedreigd wordt met de dood omwille van de afgespeelde feiten die aan de basis van zijn vlucht liggen.

Een andere uitleg kan niet stroken met de realiteit. Enkel al om die reden is verzoekers asielrelaas geloofwaardig, er was immers geen enkele andere incentive om naar Europa te vluchten. De enige reden is een ernstige vrees voor vervolging en doodsb bedreiging in diens land van herkomst.

Het CGVS verwijt verzoeker onregelmatigheden over zijn reismotief en datum van indiening van zijn verzoek tot internationale bescherming. Het reismotief van verzoeker is nochtans duidelijk. Verzoeker is Eritrea onvlucht omwille van de in dit verzoekschrift weergegeven redenen. Verzoeker diende dan ook een verzoek tot internationale bescherming in op het moment dat hij zou worden verwijderd uit vrees voor terugkeer naar Eritrea en aldaar wederom met zijn problemen te worden geconfronteerd. Dat verzoeker dit niet onmiddellijk deed bij aankomst in Europa kan hem niet worden verweten, hij was immers niet op de

hoogte van de procedure die hem bescherming kan bieden. Wat wel vaststaand is is dat verzoeker na zijn problemen en doodsbedreiging zo snel mogelijk vluchtte. De geloofwaardigheid van verzoeker kan om die reden dan ook niet op de helling komen te staan.

Uit de objectieve informatie (hierboven geciteerd) blijkt verzoekers relaas strookt met de realiteit in Eritrea. Verzoeker is aldus geloofwaardig en derhalve kan de kritiek van het CGVS kan dus niet worden weerhouden. Het feit onwetend te zijn over bepaalde details die geen deel uitmaken van de kern van het asielrelaas kunnen tegen verzoeker niet worden weerhouden. Verzoeker kan niet van elk detail op de hoogte zijn, de grote lijnen van zijn asielrelaas kunnen dan ook niet worden betwist. Het merendeel van de tenlastenleggingen van het CGVS ten aanzien van verzoeker situeren zich in beweerde tegenstrijdigheden tussen het DVZ relaas en het CGVS relaas. In dat opzicht moet er worden beklemtoond dat het CGVS relaas doorslaggevend is en het DVZ relaas slechts een voorbereiding is voor het CGVS gehoor zodat het DVZ gehoor niet in overweging kan worden genomen bij de eindbeoordeling over de asielaanvraag die door het CGVS moet worden beoordeeld en niet door DVZ. Zoals reeds aangegeven zijn details waarvan verzoeker onwetenschap wordt verweten niet van die aard dat ze gerechtigd zouden zijn om verzoekers asielrelaas af te wijzen. Vaak worden die details ook verkeerd aangewend of uit context geplaatst door het CGVS.

[...]

In casu merkt verzoeker op dat het CGVS er zich van moet vergewissen dat hij geen enkel risico loopt op een mensonterende behandeling ingeval van terugkeer naar zijn land van herkomst. Het CGVS heeft deze oefening niet gedaan. Zo werden bijvoorbeeld geen mensenrechtenverslagen geverifieerd door het CGVS. Het lot van verzoeker als terugkerende asielzoeker werd evenmin nagegaan.

[...]

Nergens in dit verweer gaat verzoeker *in concreto* in op de concrete motieven van de bestreden beslissing die de commissaris-generaal hebben doen besluiten om geen geloof te hechten aan verzoekers voorgehouden Eritrese nationaliteit en bijgevolg evenmin aan de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming ten aanzien van Eritrea. Hij komt immers niet verder dan in vage en algemene termen te wijzen op een aantal elementen waar de commissaris-generaal volgens hem tekortschiet, doch zonder dit *in concreto* te betrekken op de beoordeling van zijn individueel verzoek om internationale bescherming. Dergelijk verweer is geenszins van aard om op de motivering van de bestreden beslissing een ander licht te werpen.

Zo stelt verzoeker dat de commissaris-generaal niet zou meedelen waar zij de informatie, waarop de bestreden beslissing is gesteund, heeft gehaald. Nochtans bevindt deze informatie zich in het administratief dossier in de map 'Landeninformatie', zoals ook in de bestreden beslissing zelf wordt aangegeven. Waar verzoeker verder stelt als volgt: "Er bestaan bij het CGVS geen procedureregels met betrekking tot het verslag van het gehoor; er bestaat dan ook geen enkele waarborg dat de nota's die door de ambtenaar genomen zijn, betrouwbaar zijn; indien bijgevolg de asielzoeker de inhoud van die nota's (over een bepaalde tegenstrijdigheid) op een nauwkeurige en geloofwaardige manier betwist, kan het verslag op dit punt niet tegen hem gebruikt worden. Het feit dat een gegeven tijdens een verhoor vermeld wordt en tijdens een ander verhoor niet, zorgt niet noodzakelijk voor een tegenstrijdigheid; niet alle gevallen van weglating van gegevens mogen ertoe leiden dat de goede trouw van de asielzoeker in vraag wordt gesteld.", laat hij geheel na te duiden waar en wanneer volgens hem tijdens het persoonlijk onderhoud zaken op een onjuiste of onvolledige wijze zouden zijn genoteerd door de *protection officer*, over welke tegenstrijdigheid en/of over welk niet-vermeld gegeven hij het heeft, dan wel welk deel uit de notities van het persoonlijk onderhoud hij zou betwisten. Voorts blijkt uit een lezing van de bestreden beslissing dat wel degelijk rekening werd gehouden met de "omstandigheden eigen aan de zaak" en verzoeker toont hieromtrent geenszins *in concreto* het tegendeel aan.

Verder blijkt nergens uit de bestreden beslissing dat verweerder ervan zou zijn uitgegaan dat verzoekers relaas ongeloofwaardig is. Ook brengt verzoeker geen enkel medisch en/of psychologisch attest bij waaruit zou kunnen blijken dat hij "verward en ernstig getraumatiseerd is door wat er gebeurd is". Hij maakte hiervan geen enkele melding tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en evenmin in eventuele opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud.

Waar verzoeker betoogt dat hij niet van elk detail op de hoogte kan zijn en niet alles kon weten, dient erop gewezen dat bij de beoordeling en in het bijzonder deze afgeleid uit de feitelijke kennis van het land van nationaliteit van de verzoeker om internationale bescherming, de Raad bij de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht rekening houdt met het aangehouden profiel van de verzoeker. Hij onderzoekt, naast de vraag of deze redenen feitelijk juist zijn en steun vinden in hetgeen waarop de Raad in rechte vermag acht te slaan, of deze correct zijn beoordeeld door verweerder en of hij op grond daarvan en al naargelang het geval, al dan niet aangevuld met de voor de besluitvorming relevante gegevens waarop hij in het raam van de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht in rechte vermag acht te slaan, kan beslissen. Deze beoordeling van de feitelijke kennis geschiedt *in concreto*. In de eerste plaats wordt rekening

gehouden met de kennis ter zake in hoofde van de verzoeker van feitelijke gegevens die behoren tot de onmiddellijke leefomgeving van de verzoeker. Naargelang de aard van het voorgehouden profiel kan ook rekening worden gehouden met de feitelijke kennis van de ruimere leefomgeving, waarbij deze kennis in hoofde van de verzoeker daarbij uiteraard minder doorslaggevend is en er alleszins niet kan toe leiden dat de onwetendheid inzake feitelijke gegevens binnen de onmiddellijke leefomgeving die de beoordeling het meest bepalen, buiten beschouwing wordt gelaten. *In casu* heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing aan de hand van concrete, op verzoekers individuele situatie van toepassing zijnde motieven en rekening houdend met de voorgelegde documenten en de beschikbare landeninformatie, terecht vastgesteld dat aan verzoekers voorgehouden Eritrese nationaliteit geen geloof kan worden gehecht. Verzoeker duidt in zijn verzoekschrift nergens *in concreto* aan met welke elementen inzake zijn kennis over zijn voorgehouden land van herkomst volgens hem teveel dan wel te weinig rekening zou zijn gehouden en komt niet verder dan het op algemene en vage wijze beweren dat hij niet alles kan weten. Dergelijk verweer is geenszins ernstig. Uit het loutere gegeven dat in de bestreden beslissing wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden Eritrese nationaliteit, kan bovendien geenszins worden afgeleid dat verzoeker kwade trouw zou worden verweten.

Waar verzoeker vervolgens betoogt als volgt:

“In onderhavig geval is verzoeker iemand die als verrader zal worden gezien. Uit objectieve informatie zoals hierboven uiteengezet heeft verzoeker dus onmiskenbaar het profiel van iemand die een verhoogd risico heeft om te worden onderworpen aan repressailles in diens land van herkomst. Verzoeker is zijn land dan ook alleen maar ontvlucht om redenen dat hij een ernstig risico loopt vervolgd te worden of bedreigd wordt met de dood omwille van de afgespeelde feiten die aan de basis van zijn vlucht liggen. Een andere uitleg kan niet stroken met de realiteit. Enkel al om die reden is verzoekers asielrelaas geloofwaardig, er was immers geen enkele andere incentive om naar Europa te vluchten. De enige reden is een ernstige vrees voor vervolging en doodsb bedreiging in diens land van herkomst.”

komt hij in wezen niet verder dan het volharden in zijn vluchtrelaas, hetgeen op zich evenwel niet kan worden beschouwd als een dienstig verweer tegen de motieven in de bestreden beslissing, waaruit blijkt dat aan verzoekers voorgehouden Eritrese nationaliteit geen geloof kan worden gehecht en bijgevolg evenmin aan de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming ten aanzien van Eritrea. Verder wordt nergens in de bestreden beslissing enig motief opgenomen met betrekking tot de datum waarop verzoeker zijn verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Er wordt enkel terecht vastgesteld dat verzoeker geen doorleefde verklaringen aflegt over zijn beweerde illegale vlucht naar Soedan. Daaromtrent voert verzoeker evenwel geen enkel concreet en inhoudelijk verweer in zijn verzoekschrift.

Waar verzoeker stelt dat het relaas dat hij op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen heeft uiteengezet doorslaggevend is en dat het relaas afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken slechts een voorbereiding vormt op zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, dient erop gewezen dat van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Ondanks dat het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan worden aangenomen dat de verklaringen van een verzoeker om internationale bescherming afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken coherent zijn met hetgeen hij nadien op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verklaart, *quod non in casu*.

Waar verzoeker verwijst naar en citeert uit landeninformatie met betrekking tot de situatie in Eritrea, dient erop gewezen dat dit louter algemene informatie betreft die geen betrekking heeft op zijn persoonlijke, individuele situatie en die op zich aldus niet volstaat teneinde op de motieven in de bestreden beslissing een ander licht te werpen. Daar in de bestreden beslissing op goede gronden wordt vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden Eritrese nationaliteit, is de verwijzing in onderhavig verzoekschrift naar landeninformatie met betrekking tot de situatie in Eritrea *in casu* dan ook niet relevant.

De ernst en de geloofwaardigheid van verzoekers vluchtrelaas wordt bovendien eens te meer ondermijnd waar hij in zijn verzoekschrift stelt als volgt:

“In onderhavig geval werd verzoeker met de dood bedreigd door een overheidsorgaan omdat hij diens geld ingevolge een gewelddadige overval kwijt is. Hij toont dus zwaarwegende gronden aan dat hij in geval van terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade en zich niet door zijn land kan laten beschermen.”

Verzoeker verklaarde immers Eritrea te hebben verlaten omdat hij weigerde zijn militaire dienstplicht te vervullen en maakte geen enkele melding van het verliezen van geld van een overheidsorgaan bij een gewelddadige overval. Dat verzoeker *post factum* zijn vluchtrelaas tracht te wijzigen of aan te dikken door het aanvoeren van nieuwe, nooit eerder vermelde vervolgingsfeiten, doet dan ook eens te meer afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt verzoeker er geenszins in de motieven uit de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden, daar zij door verzoeker niet op dienstige wijze worden weerlegd, door de Raad in hun geheel overgenomen en tot de zijne gemaakt.

5.3. Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het vluchtrelaas van verzoeker en zijn vrees voor vervolging niet geloofwaardig.

5.4. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

5.5. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

Voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus kan, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, een verwijzing naar de algemene toestand in een bepaald land of bepaalde regio niet volstaan doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Er moet rekening worden gehouden met de feitelijke toestand, dit is de toestand in het land en de regio waar de aanvrager in het land van herkomst feitelijk heeft verbleven. Verzoeker maakt omwille van het hoger vastgestelde leugenachtige karakter van zijn verklaringen omtrent zijn nationaliteit en vluchtrelaas zelf het bewijs van dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk zodat de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend.

7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

8. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien mei tweeduizend vierentwintig door:

S. HUENGES WAJER,

K. VERKIMPEN,

De griffier,

K. VERKIMPEN

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

griffier.

De voorzitter,

S. HUENGES WAJER